

OKULUMU

SEVİYORUM

AREL EĞİTİM KURUMLARI

AYLIK ANASINIFI DERGİSİ

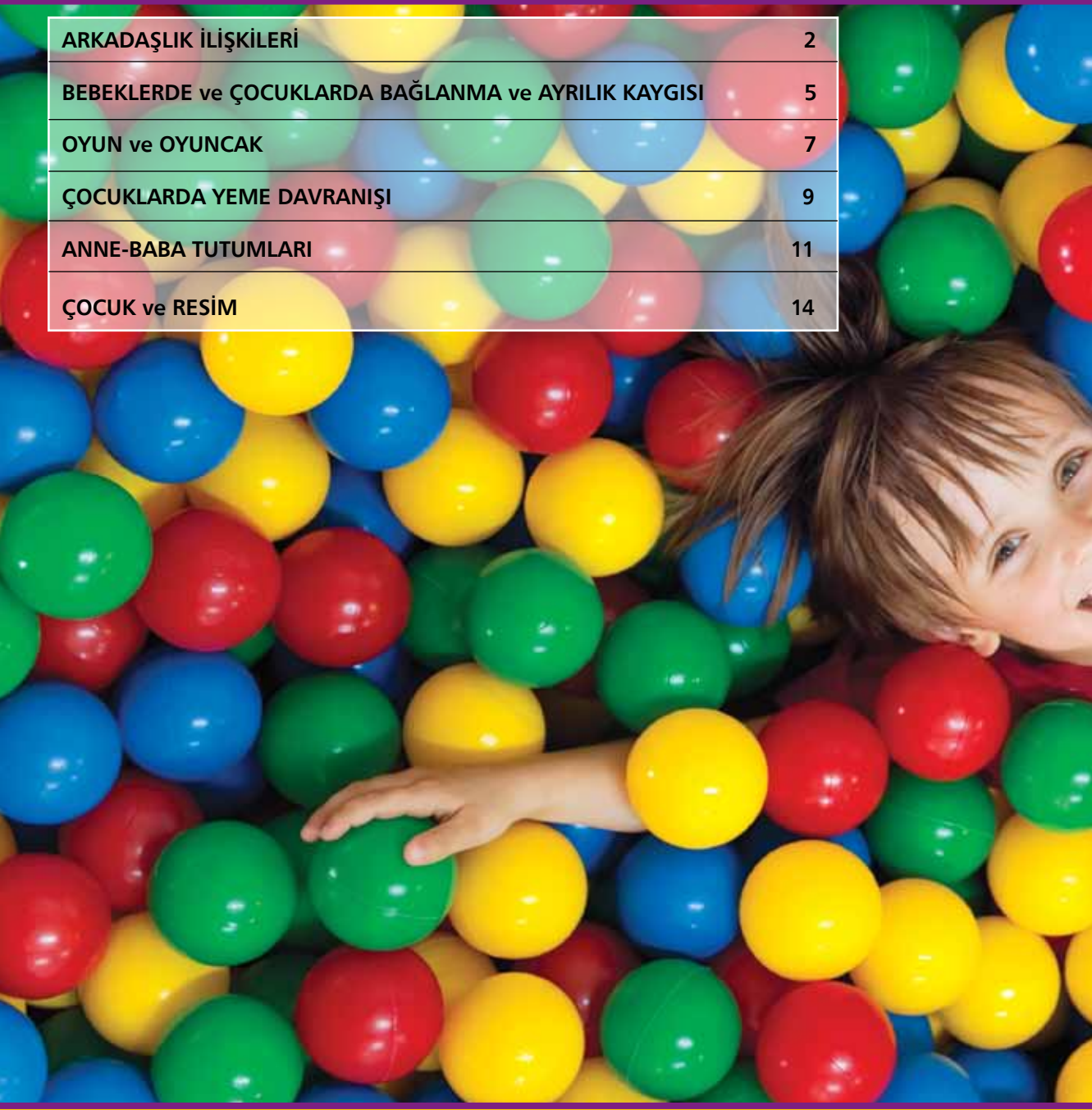
SAYI: 84

2010

İÇİNDEKİLER

ARKADAŞLIK İLİŞKİLERİ	2
BEBEKLERDE ve ÇOCUKLARDA BAĞLANMA ve AYRILIK KAYGISI	5
OYUN ve OYUNCAK	7
ÇOCUKLARDA YEME DAVRANIŞI	9
ANNE-BABA TUTUMLARI	11
ÇOCUK ve RESİM	14

ARKADAŞLIK İLİŞKİLERİ

KAYNAK

-Pereira Hilary, Arkadaşım olur musun?, 2007
-Yavuzer Haluk, Ana-Baba ve Çocuk, 2007
-http://www.saglikal.com/0-6-yas-cocugunun-sosyal-duygusal-gelistimi.html
-http://www.onceokuloncesi.com/okul-oencesi-doenemde-arkada-l-k-li-kileri-122738.html?s=9e6382409ac37c48c029218388cd93fd&mp

Arkadaşlık ihtiyacı, bebeklik dönemine kadar uzanır. Çocuklar diğerleriyle birlikte olarak, grup isteklerini ve kabul edilen davranışı öğrenirler.

Arkadaşlık, çocuğun aile ortamından çıkıp kendi yaşitlari ile iletişim kurmaya başlamasıdır. Özellikle arkadaşlıkların başladığı 3-6 yaş dönemi çocuğun kendini ifade etmesi açısından büyük önem taşır. Oyun çağındaki çocukların arkadaş edinmesi çok doğal bir durumdur. Önemli olan çocuğun ihtiyacı olan oyun ortamını bulabilmesidir. Özellikle dışarıdan bir engel yoksa arkadaşlıklar başladığı gibi devam eder. Ancak zaman zaman çocuklar birbirleri ile kavga ederler ve küserler.

Daha sonra ise hiç bir şey olmamış gibi birbirleri ile oynamaya devam ettikleri gözlenir.

Çocuğun arkadaş ilişkilerinden sağlayacağı sosyal ve duygusal doyum evde karşılanamaz. Buna rağmen bazı anne ve babaların çocuklarının yaşitlari ile oynamasını bilerek engelledikleri görülür. Onlar çocuk ile evdeki ilişkilerinin onun için yeterli olacağını düşünür, birçok oyuncak alarak onu evde oyalamak için gereksiz çaba sarf ederler. Bu tarz ailelerde çocuğun evde olmasının daha uygun olacağı, okula başladığında arkadaş edinebileceği düşünülür. Bu durum anne babaların ya kendi ihtiyaçlarından ya da çocuklarını kendilerine aşırı bağımlı yetiştirmelerinden kaynaklanır. Çocuklarının

dış ortamda hasta olacaklarından ya da kötü arkadaşlar edineceklerinden korkarlar. Çocuklarının arkadaşlarını kendileri seçip, sürekli öğütler vererek çocuk üzerinde baskı kurabilirler.

Değişik kişilerle arkadaşlık kurabilmek belli bir ruhsal olgunluk gerektirir. Eğer bir çocuk anne ve babası tarafından sürekli kısıtlanıp kollanmışsa arkadaşlık kurmakta güçlük çekebilir. İlişkilerinde pasif kalıp, hep başkalarının dediğini yapmaya yönelebilir. Yaşıtlarıyla uygun ilişkiler geliştiremezse, kendinden küçükler ile oynamayı tercih edebilir. Bu çocuklar kendi dediklerini yaptırabildiği arkadaşına sıkı sıkı sarılır ve onu bırakmak istemezler yada hiç kimseyle oynamayıp kendi başlarına olmayı tercih

ederler. Kimi çocuk ise saldırgan davranarak kendi istediklerini diğer arkadaşlarına yaptırmaya çalışır. Bu yüzden sürekli arkadaş değiştirmek zorunda kalır. Arkadaşları tarafından sürekli reddedildikçe daha çok hırçınlaşabilir.

Ailede yaşanan sıcak ilişkiler ve aile içindeki iletişim, çocuğun arkadaş çevresinden öğrenebileceği olumsuz davranışları engelleyecektir. Çocukların arkadaşlıklarında yaşadığı problemleri ele alırken aile yapısını, aile içi iletişimi ve ilişkileri de incelemek gerekir. Anne ve baba çocuğu yeni arkadaşlar edinmesi, yaşanacak problemlerin üstesinden gelebilmesi, kendisine uygun arkadaşı seçebilmesi için cesaretlendirmelidir. Anne- baba ve çocuk arasındaki paylaşımlar, sohbetler de aile içi iletişimi güçlendirecektir.

Çocukların arkadaşlarına verdikleri önem, anne ve babaların düşündüklerinden çok daha büyüktür. Çünkü gruba kabul edilmeyen çocuk mutsuzdur. Arkadaşları tarafından aranılıp beğenilmek, onun için derslerinde başarılı olmaktan çok daha önemlidir. Ayrıca çocuklar tarafından en çok tercih edilenlerin dışı dönük çocuklar olduğu görülmektedir. Arkadaşlık çocuğa sorumluluk, işbirliği, kendine güven kazandırır. Çocuk başkalarına bakarak kendini tanıır. Beğenip beğenmediği yönlerini daha iyi ortaya çıkarıp değerlendirebilir.

Okul öncesi yıllarda,

- 3-5 yaş arasında hem olumlu hem de olumsuz etkileşimler vardır. Arkadaşlık oyun oynama aracıdır. Tek başına olmak tercih sebebi olabilir.
- 5-6 yaş arasında grup arkadaşlığı önem kazanmaya başlar. Yaşıtları ile ilişkileri artmaya başlar.

Arkadaşlıklar neden önemlidir?

Çocuklar için arkadaşlık, anne babalarından gördükleri karşılıksız sevgiyi doğrulaması açısından son derece önemli bir işleve sahiptir. Çocuğunuzun arkadaşlarının onu gerçekten mutlu ettiği ya da üzdüğü zamanlar olabilir. Ancak her iki durumda da o, en iyi onlarla ilişki kurabildiğinden dolayı, kendisi hakkında yaşıtlarından gelecek izlenimleri alabilmek için onlarla birlikte vakit geçirmeye devam edecektir.

Arkadaşlık sayesinde çocuk kendini ölçmeyi ve değerlendirmeyi öğrenir. Sonra da sahip olduğu özellikleri yaşlılarıyla karşılaştırma imkanı bulur. Diğer çocuklarla yaşının getirdiği gündelik zevk ve acıları paylaşarak, empati kurmak, dost olmak gibi duygu ve düşünceleri de kazanır.

Okulöncesi çocuklar için arkadaşlar birçok önemli amaca hizmet eder. Arkadaşlar, çocuk yuvası veya oyun bahçesi gibi dış mekanlarda, dost ve oyun ortağı olurlar. Bazen de oyunlar ve diğer aktivitelerde lider rolleriyle çocuklarda güven duygusu yaratırlar.

Arkadaşlar çocuğunuzun sizden bağımsız bir birey olarak yetişmeye başlamasına da yardımcı olurlar. Çocuğunuzun sosyal hayatı için bir geçiş vazifesi de görürler.

Arkadaşlıklar,

- Çocukların uzun dönemli ilişkiler kurabilmeleri için ihtiyaç duydukları, özellikle işbirliği ve karşılıklı birtakım şeyleri yapabilme gibi sosyal becerileri elde etmesini sağlar.
- Eğlenmelerini ve rahatlamalarını sağlar.
- Çocukların kendileri ve başkaları hakkında bir şeyler öğrenebilecekleri bir çevre oluşturmalarını sağlar.
- Yetişkinliklerinde kuracakları ilişkiler için örnek olma vazifesi görür.

Küçük yaşlardaki çocuklarda güvenlik ve süreklilik duygularını, bireysel arkadaşlardan çok başka şeyler sağlar. Bu yaşlarda birlikte bir şeyler yapmak ve ait olmak gibi duygular çok önemlidir. Çocuklar genelde 3 yaşına kadar başkalarının duygularını ve sahip olduklarını umursamadan aşırı bir biçimde benmerkezci olurlar. Bu yüzden bu yaşlarda çocuktan çok şey beklemek doğru değildir. Benmerkezci olmak onların gelişiminin normal bir evresidir. Onun esas ilgilendiği şey başkalarından çok kendisidir. Onun için arkadaş çemberindeki her çocuk potansiyel olarak gidenin yerini dolduracak konumdadır.

Çocuğunuz anaokuluna başladığı 4 yaş civarında bile, yeni ittifaklar oluşturmak için yeni arkadaşlıklar kurabilir, bazılarını yıkabilir, yeniden kurabilir, ya da bazılarını sonsuza dek terk edebilir. Aslında bu durum da çok normaldir, çünkü çocuklar birbirlerinin kişiliklerini keşfetmek ve güven içinde büyümek ihtiyacı duyarlar. Bunun için de kendilerine yol arkadaşı seçmeye baş-

layarak, kimin kendilerine daha uygun olduğunu bulmaya çalışırlar. Çocuğunuzun kendisiyle tam zıt karakterde bir çocukla arkadaşlık kurduğunu fark edince şaşırabilirsiniz. Fakat bazı çocuklar en iyi arkadaşlıklarını kendileri gibi düşünen, hisseden ve davranan çocuklarla kurarken pek çoğu da kendisinde olmayan karakter özelliklerini gösterenlerden etkilenir. Konuyla ilgili yapılan araştırmalar bu yaştaki kız çocuklarının erkek çocuklara göre daha yakın bağlılıklar kurmaya yatkın olduğunu göstermektedir.

Bir yaşından sonra bebeklerin hemen hemen %46'sının taşkın, saldırgan ve çatışmalı davranışlar sergilediği görülür. 2 yaşında çocuk, arkadaşlarıyla itişmeye, onların saçlarını çekmeye, zaman zaman oyuncaklarıyla dövüşürcesine taşkın tepki vermeye başlar. Bu dönem çocuğu, erişkinler yerine arkadaşlarıyla oynamayı yeğler.

4 yaşından önce çocuklar, normal olarak beraber oldukları kişilerin, oyun arkadaşları olmasını isterler. Onlarla oyun faaliyetlerini paylaşmak arzusundadırlar. Bu dönemde çocuklar kendileriyle oynayacak bir ya da iki arkadaşlarını seçerler. Önceleri seçtikleri oyun arkadaşları her iki cinsten de olabilir. Ancak 7 yaşından itibaren çocuklar, oyun arkadaşlarını kendi cinslerinden seçmeye özen gösterirler. Çünkü sosyal baskı sebebiyle kendi cinslerine uygun oyun oynamayı öğrenmelidirler.

6 yaşından itibaren grup oyununda giderek bir artma görülür. Bu değişmeye koşut olarak, toplumsallaşmada da belirgin bir artış meydana gelir. Çocuk daha az bencil ve saldırgan, buna karşılık daha fazla grup bilincine sahip ve yardımsever olur.

Yıllar geçtikçe arkadaş seçiminde; yardımseverlik, dürüstlük, sağduyu sahibi olmak, arkadaş canlısı olmak gibi kişilik özellikleri ön sırayı almaya başlar.

Çocuğun arkadaş grubu onun sosyal tavırlarını belirler. Bu sosyal tavırlar, çocuğun genellikle diğer bireylere ve sosyal yaşama karşı tüm tavırlarını içerir. Bir dereceye kadar ailede kazanılan bu tavırlar, çocuğun arkadaş grubuyla olan deneyimleri sonucu değişebilir. Arkadaşlarıyla oynayan çocuğun 8 yaşına doğru grup oyununda giderek bir artma, toplumsallaşmasında da belirgin bir değişiklik görülür.

BEBEKLERDE ve ÇOCUKLARDA BAĞLANMA ve AYRILIK KAYGISI

KAYNAK

-Uzm. Psikolog Tanık Solmuş, Bağlanma, Evlilik ve Aile Psikolojisi, Şebnem Kuşçu Orhan
-http://www.performanspsikiyatri.com/index.php?ne=icerik_detay&icerik_id=50

Bağlanma terimi, bebeklerle anne-babalar arasında duygusal olarak olumlu ve karşılıklı yardım edici bir ilişkinin kurulmasını belirtir.

Doğumdan itibaren bebek, kendisine bakım veren kişiyle, annesiyle ilişki ve yakınlık kurmak için gerekli olan davranışsal repertuarla birlikte doğar. Bu sinyal davranışlar, annesinin ilgisini çeker, onun bebeğe bakmak için gerekli davranışlarını tetikler ve bebeğin ihtiyaçlarını yerine getirmesini sağlar.

Bebek altı ay civarında bir kişiyi diğerinden ayırt etmeye başlar. Tanıdığıyla tanımadığı arasındaki farkı ayırt etmeye başlaması, bebeğin yabancı kaygısı adı verilen bir kaygıyı yaşamasına neden olur. Bu kaygıyla paralel olarak ayrılık kaygısı da yaşanmaya başlar. Ayrılık kaygısı, kişinin bağıllık figürünü kaybetmesi ve ayrılması gerektiği bir durum ile yüz yüze kaldığında veya böyle bir şeyin olabileceğini sezinlendiğinde ortaya çıkan olumsuz duygulanımdır. Bebeğin anneye çok yakın fiziksel yakınlığının desteklendiği, genellikle yalnız annenin bebek bakımını üstlendiği durumlarda ayrılmaya verilen tepkiler daha erken olmaktadır. 13-18 aylar civarında ayrılık kaygısı en üst seviyeye ulaşır. Bu dönemde bebek gittikçe bağımsız olmaya başlamasına rağmen bazı dönemlerde yine annesinin etrafından ayrılmak istemez.

Bebeklikten çocukluğa geçerken bu süreçte çocuk bağlandığı kişiye yakın olmak ihtiyacı ile ondan uzaklaşıp etrafı keşfetme ihtiyacı arasında gidip gelmektedir. Çocuğun etrafını keşfetmek için anneden uzaklaşabilmesi, çevrenin güvenli, annenin de ulaşılabilir ve duyarlı olarak algılandığına işaret eder. Anne ayrıldığında ise anneye ulaşabilme olasılığı düşer ve çevre çocuk için yine tehdit edici bir hal alır.

Yaşamın ikinci yılından itibaren bağlanma davranışları daha fazla gelişir. Çocuk bu dönemde amaca yönelik iletişim kurmaya başlamıştır. Üç yaş civarında çocuğun bilişsel olarak ayrılmayı algılama kapasitesi gelişmiş, ayrılma ve yeniden biraraya gelme deneyimi tekrarlandıkça ayrılmanın geçici olduğu düşüncesi yerleşmiştir. 3-5 yaş civarında ayrılma kaygısı oldukça azalır ve ortadan kalkar.

Ayrılıklar konusunda çocuk nasıl desteklenebilir?

- Sadece çocuğun ayrılığa hazırlanması yeterli değildir. Çocuğun ayrılık durumuyla baş edebilmesi için önce annenin bununla baş edebilmesi, suçluluk duygularından arınması gereklidir. Dolayısıyla annenin de kendini ayrılığa hazırlaması önem taşımaktadır.
- Ayrılık gerçekleşmeden önce çocuğun yaşı kaç olursa olsun bu konuda bilgilendirilmesi gerekir. Annenin neden gitmesi gerektiği, ayrılığın ne kadar süreceği çocuğa anlatılmalıdır. Basit ve yalın bir dille ve olum-

lu bir ses tonuyla yapılacak açıklama bir tablo, saat ya da takvimle görselleştirilebilir. Çocuğa sevginin sürekli olduğu, ne kadar uzakta olunursa olunsun azalmayacağı hissettirilmelidir.

- Yeniden bir araya gelince neler yapabileceklerinden somut örneklerle bahsetmek yararlı olacaktır.
- Özellikle uzun süreli ayrılıklarda çocuğun sevgiyi somutlaştıracak, anneye ait bir eşya ile annenin varlığını hissetmesine yardımcı olunabilir. Bu annenin ona okuduğu bir kitap veya birlikte çekilmiş bir fotoğraf olabilir.
- Uzun süreli ayrılıklarda çocuğun tanıdığı ortamda kalması, bildiği kişilerce bakılması, günlük rutinine devam etmesi kaygısını azaltacaktır. Yeni bir bakıcı başlayacaksa, çocuk hakkında yeterli bilgi önceden verilmeli ve yine annenin ayrılmasından önce çocuk ile bakıcının birlikte vakit geçirmesi için fırsat verilmelidir.
- Anne yokken çocuğa bakan kişi bu süreçte çocuğa anneden bahsetmeli, onu özlemenin doğal olduğunu, isterse telefonla da konuşabileceğini söylemesi yararlı olur.
- Ayrılıktan sonra tekrar bir araya gelindiğinde çocuk farklı davranışlarda bulunabilir. Bazıları sevinçle karşılarken bazıları da önce uzak durmayı tercih eder sonra da yapışıp ayrılmak istemez. Bu davranışları çocuğun ayrılıkla baş etmeye çalıştığı ve bunun için de birtakım savunmalar geliştirdiği şeklinde algılamak gerekir.

Oyun, büyümenin temel bir parçasıdır. Çocuk özgürce oynayarak hem merakını giderir hem de nesneleri nasıl kullanacağını öğrenir. Oyun oynarken güven kazanır, başarısızlığa uğrama korkusu pek seyrek görülür. Anne-babalar kimi zaman oyunun önemini küçümser ve çocukları için eğitsel etkinlikler arar. Oysa oyun, çocuğa hiç kimsenin öğretemeyeceği konuları, kendi deneyimleriyle öğrenmesi yöntemidir.

KAYNAK

-Goldstein Robin, Ana-Babalık Sanatı, 2006
-Yavuzer Haluk, Çocuğunun İlk Altı Yılı, 2005
-<http://www.rehberlik.biz/hangi-yasta-hangi-oyun-ve-oyuncaklar/>

OYUN ve OYUNCAK

Oyun ve bunu destekleyen oyuncaklar, çocuğunuzun; düşünme ve keşfetmeyi öğrenmesi, fiziksel becerilerinin gelişmesi, güven kazanması, iletişimi ve sosyalleşmeye başlaması açısından son derece yararlıdır. Çocuğun öğrenme güdüsünü, ilgi duyduğu alanları izleyerek, ona bol bol oyun olanağı vererek, uygun oyuncak ve gereçler sağlayarak beslemek mümkündür.

Oyunun değeri:

Oyunun Bedensel Değeri: Çocuğun kas sistemini geliştiren aktif oyun aynı zamanda çocukta biriken enerjinin boşalmasını sağlar. Bu enerjinin harcanmaması, çocuğun nörotik, içe dönük ve alıngan bir ya-

pıya sahip olmasına neden olabilir.

Oyunun İyi Edicilik Niteliği: Çocuğu tanımada değerli bir araç olan oyun, onun günlük yaşamda çevresinden aldığı uyarıların oluşturduğu gerilimden kurtulmasını sağlar. Oyun yoluyla çocuk, en derin duygu ve gereksinimlerini ifade olanağı bulmakta ve sorunlarını kendi kendine çözebilmektedir. Çocuk, bebekleriyle evcilik oynarken evin çeşitli bireylerine olan duygularını bu yolla açığa vurabilmektedir. Örneğin; kardeşini kıskanan bir çocuk oyunlarında kardeşi rolündeki bebeği cezalandırabilir ya da dönmek üzere seyahate gönderebilir.

Oyunun Eğitimsel Değeri: Çocuk, çeşitli biçim ve boyutlardaki oyun malzemesiyle oynayarak, renk, boyut ve objelerin anlamlarını kavrar. Oyun çocuğun içinde bulunduğu yaşamı kavramasını, gerçeğe gerçek olmayanı ayırabilmesini öğretir.

Oyunun Toplumsal ve Ahlaki Değeri: Arkadaşlarıyla oynamak, çocuğa işbirliğini ve toplu yaşam için gerekli kuralları öğretir. Oyun yoluyla sosyalleşen, “ben” ve “başkası” kavramlarının bilincine varan çocuk, vermeyi ve almayı da oyun aracılığıyla öğrenir.

Gelişim basamakları boyunca çocuğun hareketlerine düzen getiren, zihinsel, bedensel ve psiko-sosyal gelişimlerine yardımcı olan, hayal gücünü ve yaratıcılığını geliştiren tüm oyun malzemesi oyuncak olarak tanımlanabilir. Su, kil, kum gibi doğal oyun malzemesiyle, boş kibrit kutusu, makara gibi artık ürünler de oyuncak kapsamına girer. Çocukta seçme ve değerlendirmeye duygusunu da geliştiren oyuncaklar, bu işlevleri ile çocuğun kendi kendine karar verebilmesine ve belirli bir alanda beceri kazanmasına olanak sağlar.

Su, eğitimsel değeri büyük olan oyun malzemelerindendir. Dokunma duyusunun gelişimini sağlar ve aynı zamanda da çocuğa büyük bir haz verir. Deneyim ve keşif olanakları sağlayan su sayesinde utangaç çocuk uyarılır, saldırgan çocuk sakinleşir. Su, çocuğun dikkatini bir konu üzerinde uzun süre toplamasına da yardımcı olur.

Kum ve su, 2 yaşından itibaren tüm yaşlar için temel oyun malzemeleridir. Kum havuzu ya da su dolu bir leğende oyun oynama olanağının çocuğa sağlanması, onun fiziksel ve zihinsel gelişimine ve güven kazanmasına yardımcı olur.

Çocuk için seçilecek oyuncak, onun yaşına, beceri ve ilgilerine uygun olmalıdır. İyi bir oyuncak sağlam, dayanıklı, kullanışlı, bakımı kolay, boyası çabuk çıkmayan cinstendir. Bazı oyuncaklar bir süre oynandıktan sonra terk edilebilir, ancak bir süre sonra aynı oyuncak yeniden dönülerek farklı şekillerde kullanılabilir.

2-3 Yaş:

Bu yaş çocuğu plastik ya da tahta hayvanlardan, bebeklerden, oyuncak ev eşyalarından, doktor takımından, büyük bloklardan, arabalardan, kamyonlardan zevk alabilir.

İki-üç yaş çocuklarının çoğu kalem, boya kalemi, fırça, tebeşir ve denetim altında makas kullanabilir.

3-5 Yaş:

Çocuk bu yaşta legolarla, ev yapma oyuncaklarıyla, bloklarla oynamayı sevecek, battaniyelerden, büyük karton kutulardan evler ve kaleler kurmak isteyecektir. Yan yatırılmış bir masayla bir kukla tiyatrosu kurmak hoşuna gidecektir. Renkli tuşları olan piyano, müzik ve öykü kasetleri, kuklalar gibi oyuncaklar dil gelişimine; resim ve sayı eşleme oyunları, domino, kızmabirader ve sayı kartları gibi oyuncaklar aritmetiğe hazırlanmasına katkıda bulunacaktır. Bu yaşta çocuğun, arkadaşlarından ya da televizyondan etkilendiği, başka çocukların sahip olduğu oyuncakları istediği sıkça görülür.

5-8 Yaş:

Top, seksek, dama gibi toplumsal gelişim ve işbirliği ile ilgili oyunlar; maketler, yap-bozlar gibi bilişsel beceriler ve algısal hareket becerilerini sağlayan oyunlar; parmak boyası, kâğıt hamuru, karakalem, suluboya ya da pastel boyalarla resimler, oyun hamurları gibi yaratıcı anlatıma yönelik oyun ve oyuncaklar bu yaş çocuğu için yararlı olacaktır.

Yaş gruplarına göre oyuncak ve etkinliklerden bahsedilebilirken verilen listeler hiçbir zaman kesin ve tam olmayacaktır. Kimi çocuk 18 aylıkken bir oyuncaktan zevk alır, ama bir başkası o oyuncakla ancak 3 yaşına geldiğinde oynayabilir. Büyük kardeşi olan bir çocuk daha büyük çocuklar için düşünülmüş oyuncaklarla zamanı gelmeden tanışmış olur. Çocuk büyüdükçe hangi oyuncaklara ve oyunlara ilgi duyduğunu ebeveynlere kendiliğinden gösterecektir.

Hangi yaşta olursa olsun, çocuğa oyuncak sağlarken önceden hazırlanmış ya da yaratıcı oyunu sınırlandırıcı oyuncaklardan çok sayıda vermekten kaçınılmalıdır. Çeşitli biçimlerde kullanılabilecek ve çocuğun hayal gücünü çalıştırma olanağı bırakacak oyuncaklar onun yaratıcılık gücünü artıracaktır.

Çocuğun yeni bir oyuncakla kısa bir süre oynadıktan sonra ilgisini yitirdiği görülebilir. Bu durumda bunun gibi oyuncakları belli bir süreliğine ortadan kaldırmak yararlı olacaktır. Bu süre geçtikten sonra oyuncak yeniden ortaya çıkarıldığında çocuğa değişik görünecek ve belki yeniden ilgisini çekecektir. Çocukların oynama biçimleri ve ilgileri sürekli değiştiğinden, eski oyuncaklarıyla yeni yeni oynama biçimleri bulabilecektir.

Çocuklar için yemek gelişimsel bir basamaktır. Yemek alışkanlığı çocuğun duygu durumuna, bağımsızlığına, bireyselleşmesine, motor gelişimine, ebeveynleri ile uzun dönem ilişkisine ve huyunun oluşumuna yol açar.

KAYNAK

-Doç.Dr. Selahattin Şenol, Evde ve Okulda Mutlu Çocuk Yetiştiriminin Temelleri, 2010
-<http://www.psikoaktuel.com/indexCnntn.php?sf=makale&id=16>, Nevin Ergenççiği
-http://www.mcatürk.com/epsiikiyat-ri_haber.php?epid=44, Uzm. Psk. Hande S. Ertay

ÇOCUKLARDA YEME DAVRANIŞI

Yeme sorunları çocuk 1-2 yaşlarındayken kendini göstermeye başlar. Çocuk bağımsızlığını ilan etme yolunda ilk çabasını yemek seçerek veya yemeği reddederek dile getirir. Anne telaşlanır, korkar, kızar ve hatta suçluluk duyar. Her öğünde bu tansiyon hissedilmeye, hatta gittikçe şiddetlenmeye başlar. Bu durum çocuğun gittikçe daha az yemek yemesine yol açacak, bu karışı koyma ve çatışma çocuğun diğer davranışlarına da yansıyacaktır. Uyku düzeni, tuvalet eğitimi ve istekleri ertelemeye ebeveynler güçlükle yaşamaya başlayacaktır.

Anne çocuğunun bol yemek yemesini ve sağlıklı bü-

yümesini ister. Oysa çocuk, yetişkinin büyümekte olan küçük bir modelidir. Vücudu sistemli bir şekilde çalışmaktadır. Açlık-tokluk mekanizması da çocuğun vücudunda düzenli olarak çalışmaktadır. Bebeklik çağında bile karnı doyan bebek başını verilen meme ya da mamanın verildiği yönden diğer yöne çevirerek doyunu belli eder. Oysa birçok anne çocuğunun yeterli yiyecek almadığını düşünerek; çocuğun çenesini zorla açarak, burnunu sıkarak, yemeği oyuna çevirerek daha çok yiyecek almasını sağlamaya çalışır. Çocuğun iyi beslenmesi tek hedeftir. Fakat bu durum çocuğun

annenine ya da bakım veren kişinin en önem verdiği konunun kendisinin yemesi olduğunu fark etmesiyle bir silaha dönüşmektedir. "Ben de yemek yemiyorum işte!" cümlesi sık duyulan bir tehdit olurur.

Bazı anne-babalar çocuklarının hiçbir zaman kendi kendine ve iştahla yemek yemediğini, iyi bir yemek yeme alışkanlığı kazanamadığını belirterek doktora başvururlar. Aslında sağlıklı bir bebekte iştah hayatın erken dönemlerinde belirir. Ancak iştah büyümeyle ilgilidir ve çocuk her dönemde aynı hızla büyümeyebilir. Büyümenin hızlandığı dönemlerde açılan iştah büyümenin yavaşladığı dönemlerde doğal olarak azalır. Erken çocuklukta ve ergenlikte büyüme hızlıdır, iştah da buna bağlı olarak artış gösterir. Fakat ikinci yılda çocuğun büyümesi yavaşladığı için bu dönemde iştah azalır. İştah ve yeme sorunu genellikle bu dönemde ortaya çıkar. Anne-babalar çocuğun belirli bir kilosu ve yemek miktarı olduğu ve bunun değişmemesi gerektiği düşüncesine sahip olabilirler. Oysa çocuklar da ayrı bireylerdir. İştahları da kendilerine özgüdür ve zaman zaman değişebilir.

Çocuklar ikinci yılın sonunda artık kendi kendine yiyebilmeye başlarlar. Bu ilk yeme çabaları kolay olmaz, etrafa dökülebilir, üstlerini kirletebilirler. Bu denemelere mümkün olduğunca izin vermek, döke saça da olsa çocuğun yemek yeme becerisini kazanmasına yardımcı olmak onların kendi başlarına bir işi başarmış olmanın mutluluğunu yaşamalarını ve kendileriyle gurur duymalarını sağlayacaktır. Başlangıçta daha az yemek yenir, yemeklerle daha çok oynanır ve masada biraz fazla vakit geçirilir. Fakat sonuçta yemek yeme becerisi ve isteği çocuğa kazandırılmış olur. Bu aşamada çocuğun yeteri kadar yemediği düşünülüp kaşık elinden alındığı ve çocuk anne-baba tarafından beslenmeye başladığı takdirde kendi kendine yemenin keyfini ve becerisini hiçbir zaman kazanamaz.

Yemek masasında anne-babanın dikkat etmesi gereken önemli bir nokta, bu ortamın disiplin vermek için bir fırsat olarak görülmemesi gerektiğidir. Dirseklerinin masada durmaması, peçete kullanması, düzgün oturması, sandalyeyi tekmelememesi konusunda sürekli emirler alan çocuk bunalır. Anne-baba bir de tabağını tamamen bitirmesi konusunda ısrarcı olunca çocuk yemek yemeyi zoraki bir şeymiş gibi hisseder ve bunun

keyifli bir şey olduğunu anlama konusunda geri kalır.

Anne-Babalara Öneriler:

Çocuğun iştahsızlık yaşamaması halinde önce hasta olup olmadığına bakılmalıdır. Hasta değilse yemek aile sofrasında önüne konmalı, yiyemiyorsa yemesi desteklenmeli ama asla zorlanmamalıdır. Yemediği takdirde yemek kaldırılmadan bir sonraki öğüne kadar bir şey yiyemeyeceği konusunda uyarılmalıdır ve mutlaka konulan kural uygulanmalıdır. Eğer durum alışkanlığa dönüşmüşse bir kez uygulama ile her şeyin değişeceğini beklemek doğru olmaz, ancak zamanla çocuk yetişkinin kararlılığını fark ettiğinde yemek yemeyi silah olarak kullanmaktan vazgeçecektir.

Bunların yanı sıra çocuğa yeme davranışı konusunda,

- Örnek olma, onu zorlamama, tehdit etmeme davranışının gelişimi açısından önemlidir.
- Kirlilik ortaya çıkmasına rağmen 1 yaşından itibaren çocuklar kendi kendilerini beslemeye teşvik edilmelidir.
- Yaş gruplarına uygun küçük öğünler sunulmalıdır.
- Olumlu yeme davranışları sözel olarak ödüllendirilmelidir.
- Belirli yiyecekler için çok katı olmamaya çalışılmalıdır.
- Kesin, kararlı ancak yumuşak disiplin uygulanmalıdır.
- Öğünün süresi için önceden belirli zaman dilimi kararlaştırılabilir.
- Çocuk tatlı, şeker ve çikolatayı ancak yemeğini bitirdiğinde elde edebileceğini bilmelidir.
- Tabağın tamamen bitirilmesi konusunda ısrarcılıktan kaçınılmalıdır.
- Yemek için ailecek yemek yenilen masa ve sandalye tercih edilmelidir. Kucakta, televizyon karşısında yemek yedirmekten kaçınılmalıdır.

Birçok anne bu konuda kararlılık göstermenin zor olduğunu, çünkü çocuğunun ağladığına dayanamadığını söylemektedir. Çocuk aşırı tepki veriyor ve yemek yemeyi tamamen reddediyorsa bir uzmandan yardım alınabilir. Bu konuda asıl önemli olan, bu durumu problem dönüşmeden çözmek, doğduğu günden itibaren bebeği düzenli olarak açlık-tokluk mekanizmasını, ihtiyaç ve isteklerini göz ardı etmeden beslemektir.

ANNE-BABA TUTUMLARI

Anne-babanın çocukla olan etkileşimi, çocuğun fiziksel, duygusal, sosyal ve zihinsel gelişimi ile kişiliğinin ortaya çıkmasının yapı taşlarını oluşturmaktadır. Çocuğa karşı yapılan davranışlar bir ebeveynden diğerine farklılık gösterir. Ne kadar çok anne-baba varsa o kadar çok çocuk yetiştirme biçimi vardır.

Çocuğa sergilenen anne baba tutumları aşağıdaki başlıklar altında incelenebilir.

1. Aşırı Otoriter ve Reddedici Aile Tutumu:

- Çocuğun bedensel ve ruhsal gereksinmelerini karşılamayacak kadar olumsuz duygular beslenilir. Çocuğa şefkat, sevgi, sıcaklık verilmez, her yaptığı eleştirilir.
- Çocuğun iyi yönleri değil olumsuz yönleri ortaya çıkarılır.
- Otoriter ve reddedici aile tutumunda evde söz hakkı, özgürlük ve otorite anne babanıdır. Çocuğun yaptığı her şey göze batar ve çocuk sürekli ceza alır. Yaptıkları olumlu olsa da, ceza almak korkusu ile bunları söyleyemez.

Aşırı Otoriter ve Reddedici Aile Tutumunun Çocuğun Kişilik Gelişimine Etkileri:

- Bu çocuklar kötü muameleye maruz kalmaktan korktukları için anne ve babaya karşı edilgen, uysal ve erdemli olmaktadır. Fakat içten içe anne babaya karşı olumsuz duygular geliştirirler.
- Kendileri dışındaki insanlarla yeterli iletişim kuramadıkları için saldırganlığı kendilerine yönlendirebilirler.
- Yeniliklere açık değildirler, yeni şeyler üretmele-ri zordur.
- Sürekli kusurları aranan çocuk streslidir ve stresli-ken hata yapma olasılığı artar.
- Hata yapan kişileri affetmeyi bilmezler, hoşgörü-lü olamazlar.
- Kendilerine ve çevrelerindeki kişilere güvenmedikle-ri için kendilerine iyi davrananlara şüphe ile bakarlar ve toplumdan giderek uzaklaşırlar.
- Yardım duygusundan uzak, sinirli, inatçı, hırçın, uyumsuz olabilirler. Kurallara uymayan veya otoriteye boyun eğen, kendi duygu ve düşüncelerini ifade ede-meyen bir kişilik geliştirebilirler.

2. Aşırı Hoşgörülü Aile Tutumu:

- Çocuk merkezli bu tür ailelerde çocuğun yaptığı her şey hoşgörülü ve çocuk aşırı özgür bırakılır.

• Çocuğa neyi yapıp neyi yapmaması gerektiği anla-tılmaz. Hiçbir zaman kesin kurallar belirtilmez. Çocuk kendisine zarar verebilecek davranışlarda bile etkili de-netimden uzaktır, uyarılmaz.

- Anne babalar sadece çok büyük bir problem oldu-ğunda sert çıkışlarda bulunur, gözdağı verirler. Bazen ceza da verirler ama nedenini açıklamazlar.

Aşırı Hoşgörülü Aile Tutumunun Çocuğun Kişilik Gelişimine Etkileri :

- Aşırı hoşgörülü tutum ile yetiştirilen çocuklar bir süre sonra anne babasını denetim altına alır, onları tehdit ederler. Dedikleri olmayınca da tehditlerini uygularlar.
- Eleştiriye açık olmadıkları için kendilerini geliştire-mezler.
- Kuralsızlığa alışan çocuklar, okuldaki kurallarla kar-şılaşınca okula ve arkadaş çevresine uyum sağlamak-ta zorluk çekebilirler.
- Her istediğini elde ettikleri için belli bir süre sonra doyumsuzluk yaşamaya başlarlar. Doyumsuzlukları, ileride zararlı alışkanlıklar edinmelerine sebep olabilir.
- Bencil, sorumsuz, kırılgan, her dediğinin anında ol-masını isteyen, sabırsız, şımarık, anti-sosyal olabilirler. Sosyal ortama girdiklerinde ve her dediklerinin olma-dığını gördüklerinde hayal kırıklığına uğrar, kendi ka-buklarına çekilebilir ya da agresif olabilirler.
- Her isteklerini yaptırmayı alışkanlık haline getirir ve zamanla kural tanımazlar.

3. Aşırı Koruyucu Aile Tutumu :

- Çocukların üzerine titrenir. Ağlamasın, üşümesin, terlemesin, hasta olmasın, yorulup incinmesin diye büyük bir çaba gösterilir. Her şey çocuk adına yapılır. Anne babaların çocuklar için geliştirdikleri aşırı kaygı, çocuklarını aşırı korumaya yönlendirir.
- Çocuğa evde seçim hakkı verilmez.
- Kazandırmak istedikleri davranışları duygu sömürüsü ve aşırı şefkat yöntemini kullanarak geliştirirler. Çünkü çocuğu mutlu edememe endişeleri vardır.

Aşırı Koruyucu Aile Tutumunun Çocuğun Kişilik Gelişimine Etkileri :

- Kararlar, çocuk adına aile tarafından alındığı için, ka-rar alma ve seçenekleri değerlendirme becerileri gelişe-mez. Karşılaştığı sorunlarla başa çıkamayacağına ina-nır ve sürekli hata yapma eğilimi içindedir.

- Bu çocuklar belli dönemlerde yerine getirmesi ve kazanması gereken davranışlar ve görevleri yapamadıkları için, aşırı bağımlı, ürkek ve çekingen olabilir, beceriksiz ve sakar görünebilirler. Kendilerini topluma kabul ettirmek için zaman zaman isyankar davranışlar sergileyebilirler.

4. Tutarsız Aile Tutumu :

- Bu ailelerde çocuğun yaptığı bir davranış bazen çok sert bir tepki alabilirken, bazen de çok olumlu karşılanabilmektedir. Tutarsız anne babanın iki çocuğuna karşı farklı tutumu ya da anne babanın kendi eğitim tarzlarındaki farklı tutumları çocukları olumsuz yönde etkileyebilir.

Tutarsız Aile Tutumunun Çocuğun Kişilik Gelişimine Etkileri :

- Bir davranışın kimi zaman ödüllendirilmesi kimi zaman da cezalandırılması çocukta cezanın anlamı ve suçun niteliği hakkında kuşku uyandırmasına neden olur. Ne zaman, nerede, ne yapacağını bilemezler.
- Kendi görüş ve düşüncelerini aktaramazlar.
- Çocuk kendini kanıtlamak ve dikkatleri üzerine çekmek için, ürkek, yumuşak huylu, söz dinleyen ya da kendi benliğini ve bağımsızlığını göstermek için kavgacı, sinirli olabilir. Zamanla çevrelerindeki insanlara güvenmeyen, her şeyden şüphelenen, kararsız bir kişilik yapısı geliştirebilirler.

5. Mükemmeliyetçi Anne Baba Tutumu :

- Mükemmeliyetçi tutumda anne baba her şeyin en iyisini çocuğundan bekler. Kendi gerçekleştiremediği yaşantıları çocuğunun gerçekleştirmesini ister ve çocuk olduğu gibi kabul edilmez.
- Aile, bedensel ve zihinsel yönden beklentileri karşılaması için çocuğu kapasitesinin çok üstünde eğitimlere tabii tutar.
- Çocuktan aşırı titizlik ve temizlik beklenir.
- Mükemmeliyetçi ailelerde kurallar ve kalıplar belirlenir ve çocuğun bunlara mutlaka uyması beklenir.
- Çocuğa bütün çocukça davranışlar yasaklanır. Arkadaş seçimi de aileye aittir.

Mükemmeliyetçi Anne Baba Tutumunun Çocuğun Kişilik Gelişimine Etkileri :

- Mükemmeliyetçi anne baba tutumuyla yetişen çocukların fikirleri genelde çok katıdır. Bir şey veya kimse ya çok olumlu ya da çok olumsuzdur.
- Çocuk kendi doğal içgüdüleri ve ağır kurallar ara-

sında sıkışıp kalmıştır ve sürekli bir iç çatışma içindedir. Sevgi ve nefret karışımı duyguları aynı anda yaşar.

- Her işte en iyi ve en üstün olmak ister. Fakat istediği seviyeyi yakalamayınca hayal kırıklığına uğrar ve çalışmayı tamamıyla bırakabilir. Aşagılık duygusu gelişir.

6. Kabul Edici, Güven Verici ve Demokratik Aile Tutumu :

- Sevgi, saygı, huzur, güven ve şeffaflık olan ailede çocuk tüm yönleriyle kabul edilir.
- Anne baba davranışları ile çocuğa uygun birer model, çok iyi rehberdir. Çocuğa yol gösterir ama alacağı kararlar konusunda serbest bırakır. Ona bir çok alternatif sunulur ama seçim çocuğa aittir. Problemlere anne baba ile birlikte çözüm arayarak zamanla bu becerisini geliştiren çocuk, seçimlerinin sonuçlarına da kendisi katlanır.
- Aile içinde kurallar ve sınırlar herkes için ve hep birlikte belirlenir ve bu sınırlar içinde çocuk özgürdür. Kuralların mantıklı açıklaması yapılır.
- Aile fertlerinin hepsinin söz hakkı vardır. Aileyi ilgilendiren kararlar bir arada alınır. Her konuda çocuğun düşünce ve fikirleri dinlenir. Fikirleri mantıksız ya da uygulanamayacak da olsa saygı gösterilir ve bu durum ona anlatılır. Bu aile sisteminde çocuk her zaman her istediği yapılmaya da dinlenildiğini, duyulduğunu, önemsendiğini bilir.
- Anne baba birbirlerine ve çocuklarına karşı olan duygularında net ve açıktır.

Kabul Edici, Güven Verici ve Demokratik Anne Baba Tutumunun Çocuğun Kişilik Gelişimine Etkileri :

- Demokratik ve güven verici bir ortamda yetişen çocuk, kendine ve çevresine saygılı, sınırları bilen, yaratıcı, aktif, fikirlere saygı duyan, fikirlerini rahatlıkla söyleyebilen, kişilik ve davranışları açısından dengeli, sorumluluk duyguları gelişmiş, hoşgörülü, işbirliğine hazır, arkadaş canlısı, duygusal ve sosyal açıdan dengeli, mutlu bir birey olarak yetişir.
- Anne babanın tutarlı ve kararlı tutumu çocuğun kendisine ve çevresindekilere güven duygusunu geliştirir.
- Basit de olsa bu yaşlarda karar vermeye ve kendi başına işler yapmaya alışan çocuk, ileride rahatlıkla kendi adına kararlar alır.
- Kendi haklarını savunurken başkalarının haklarına da saygı duyar.

KAYNAK

-http://www.psikoloji.gen.tr/okul/index_dosyalar/resim.htm
-<http://www.cocukgelism.com/resim.htm>
<http://www.cocukpsikolojisi.net>

ÇOCUK ve RESİM

Resim, psiko-pedagogik açıdan çocuğu bize tanıtmaya yarayan bir ölçüt olduğu gibi, onun zeka, kişilik ve yakın çevre özelliklerini yansıtan bir ifade aracı olarak da büyük bir önem taşır. Bireysel zeka ve kişilik faktörlerinin yanı sıra, çocuğun çevreyle olan etkileşimi ve günlük deneyimleri, onun çizgisini başka çocuğun çizgisinden ayrılmasını sağlar.

Küçük yaşlarda sözcüklerden daha güçlü bir anlatım aracı olan resim, bize çocuğun iç dünyası ve büyüme süreci hakkında önemli bilgiler verir.

Çocuklar büyüyüp, olgunlaştıkça resimleri daha ayrıntılı, oranlı ve gerçekçi olur. Her yaş dönemi resimlerinin belirgin özellikleri vardır.

1-Karalama Dönemi (1-4)Yaş Arası: Çocuklar bu yaşlar arasında gelişigüzel çizimler yaparlar. Resimler daha çok oyun amaçlıdır.

2-Şema Öncesi Dönem (4-7) Yaş Arası: Üç yaş çocuğu tipik yuvarlak kafa çizebilir. İnsan çiz değince baş ve ayakları olan insan çizebilir. Yüz hatlarını belirleyebilir. Dört yaş çocuğu kolları ve bacakları olan çöp adam çizebilir. Beş yaşındaki çocuğunun yaptığı insan ve evler daha belirgin olmaktadır. Altı yaş çocuğunun yaptığı resimlerde artık konu da vardır. Resimlerde yer zemini çizgisi mevcuttur. Resimlerde saydamlık da vardır. Örneğin ev çizimlerinde evin içindeki eşyalarında çiziliyor olması gibi.

3-Şematik Dönem (7-9) Yaşlar Arası: Resimler daha belirgin ve ayrıntılıdır. İlk bakışta resmin ne olduğu kolaylıkla anlaşılabilir. Resimler daha gerçekçidir. Resimde mekansal ilişki vardır. Çocuklar yer çizgisi kullanırlar. Yer çizgisi çocuğun kendisi ve çevresiyle olan ilişkisinin boyutunu temsil eder. Bu dönemde kuşbakışı resim çizimleri ağırlıktadır.

4-Gerçekçilik Dönemi (9-12)Yaşlar Arası: Bu dönemde resimlerde daha ayrıntılı çizimler ve gerçekçi bir yaklaşım görülür. Resim konularında kızlar ve erkekler arasında farklılıklar gözlemlenir. Kız çocukları daha çok bebek resmi, portreler, elbiseler; erkek çocukları ise araba, gemi, uçak vb. çizerler. Resimleri beğenmeme, aşırı hassasiyet ve kendini ifade güçlüğü görülür.

5-Doğalcılık Dönemi(12-14)Yaşlar Arası: Nesneler orantılıdır. Resimler perspektiftir. Yakın çevrede gördüğü objelerin orantılarını, boyutlarını ve derinliklerini çizgileriyle yansıtmaya çalışır. Renkleri ise en iyi şekilde kullanırlar.

Zihinsel Yetersizliği Olan Çocukların Resimleri

Resimlerde belirgin herhangi bir konu yoktur. Plansızdır. Yaşıtlarının resim özelliklerinden oldukça gerilik gösterir. Resim cılız ve ilkindir. Çoğunlukla kağıda resim yerine çeşitli karalamalar yaparlar. Ayrıntılar bulunmaz.

Örneğin, insan resmi çiz dediğimizde sadece sınır belirten bir çizgi çizilir. Gözler, ağız, burun vs. çizilmez. Ev çizdiğinde çatısı kapısı, bahçesi başka bir yere çizilir.

Çocukta resimleri ters çizme sıklıkla karşılaşıyorsa öğrenme gücü çeken çekebileceği düşünülebilir. Örneğin ağaçların ters çizilmesi gibi.

Üstün Yetenekli Çocukların Resimleri

Üstün kabiliyetli kişi diğer insanlardan farklı düşünme davranabilme kabiliyetine sahiptir. Resimlerde dikkati çeken ortak özellikler kısaca, akranlarından üstün bir performans göstermeleri, farklı kavramlar arasında mantıklı ilişkiler kurabilmeleri, gelişmiş hayal gücü, çizilen figürlerin hareket halinde olabilmesi, renklerin genelde canlı olması kağıdın tamamının kullanılması gibidir.

Çocuğun Psikolojik Özelliklerini Yansıtan Resimler

Okul Fobisi: Resimlerde aile bireyleri ağırlıklı olarak çizilir. Okul ,öğrenci resmi çizmek istemezler. Ev ve evde mutlu çocuk resimleri çizerler. Resimler saydamdır.

Güvensizliği Yansıtan Resimler: Kağıdın tamamı kullanılmaz, boşluklar fazladır. Çizimler yarımdır. Küçük figürler çizme ve kağıdın bir bölümünü kullanma eğilimindedirler. İnsan figürlerinde el ve ayakların çizilmemiş olması güvensizliği ve çevreye uyumda yaşanan gücünü, iletişim eksikliğini, paylaşım azlığını, kendinden başka insanlarla birlikte olmamayı, bencilliği de ifade etmektedir. Güvensiz çocuğun resimlerinde çizimler daha çok silik ve kesik kesiktir.

Hiperaktif Çocukların Resimleri: Taşkın ve çok renkli resim çizerler. Gerilimli oldukları için genelde karamayı tercih ederler ve resimleri hep yarım kalır. Çizdiklerinde ise resimleri çok büyük olur.

Cinsel Kimlik Karmaşası: Anne ve babaya aşırı yaklaşması, zıt cinsel kimlikte çizimlerde yoğunlaşma, ev resimlerinde yatak odasının çizimi, etek giyen, çocuk emziren baba, ava giden sakal bırakan anne figürlerinin çizilmiş olması bize bazı ipuçları vermektedir.

Ailede İletişim Kopukluğu Ve Problemlerin Olduğunu İfade Eden Resimler: Ailede iletişim kopukluğu, aileyi konu alan resimlerde açıkça görülmektedir. Resimde aile üyelerinin birinin veya birkaçının eksikliği , (annenin, babanın, kardeşlerin, aile içinde yaşayan diğer fertlerin hala, amca, dede, ninenin çizilme-

miş olması) aile fertlerini çizmeyi reddetmesi, ebeveyn figürlerinin olmaması parçalanmış aileyi, sevgi eksikliğini, anne-baba ve çocukların arasına nesnelerin yerleştirilmesi, aile bireylerinin arasına köprü, gökdelen evler, yol, ırmak, ağaçların çizilmesi, iletişim problemlerinin bir göstergesi olarak kabul edilebilir.

Anne babanın çok büyük çocuğun çok küçük veya anne babadan birinin büyük diğerinin küçük çizilmiş olması, ailede baskıyı, aile fertleri arasında problemin olduğunu, baskıcı ve otoriter tutumu, anne babanın çok abartılı çizimi onlara duyulan hayranlığı da temsil edebilir.

Resimde küçük kardeşin anne babanın elinden tutuyor olması ve diğer çocuğun çok uzaklarda çizilmesi veya hiç çizilmemiş olması, sevgi yoksunluğunu, kardeş kıskançlığını, kendisini yok saydığını, iç çatışmaların bir göstergesi olabileceği düşünülebilir.

AREL EĞİTİM KURUMLARI

20.YIL

GELECEKTE BİZ VARIZ

AREL EĞİTİM KURUMLARI olarak, **20** yıllık deneyimimizle yaşamında ve mesleğinde başarılı bireyler yetiştirmenin haklı gururunu yaşıyoruz.

www.arel.k12.tr

AREL EĞİTİM KURUMLARI Merkez Mah. Hacı Arif Bey Sk. No. 1, 34197 Yenibosna - Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 550 49 30 (pbx) - 630 35 05 (4 hat) **Faks:** (0212) 550 77 82 **e-posta:** ar-el@ar-el.k12.tr
AREL 2005 Anaokulu: Şenlikköy Mah. Özgen Sk. No: 6 Florya - Bakırköy / İstanbul **Tel:** (0212) 541 60 03

Çocuğunuzla AREL OYUN GRUPLARI'na
katılmanın farkını yaşamak istemez misiniz?

AREL ANAOKULLARI

Anne ve babaların çocuklarıyla beraber katılabilecekleri **AREL Oyun Grupları** çocuklara eğlenceli, güvenli ve eğitici bir ortam sunar. Anaokullarımızda çocuklar aylık gelişimlerine uygun olarak 2 ayrı seviyede gruplandırılır. Çocuklar, oyun gruplarında bir yandan sosyalleşmeyi ve

paylaşmayı öğrenirken; bir yandan da fiziksel, duygusal ve zihinsel gelişimlerini destekleyici aktivitelerin yer aldığı sağlıklı ve güvenli bir oyun ortamında bulunurlar. Çocuklar cesaretle, deneyerek keşfederken ve öğrenirken **AREL** ailesi olarak sizi de aramızda görmekten mutluluk duyacağız.

22-36 ay arası çocuklar için OYUN GRUPLARIMIZ açılmıştır.

www.arel.k12.tr

AREL EĞİTİM KURUMLARI Merkez Mah. Hacı Arif Bey Sk. No. 1, 34197 Yenibosna - Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 550 49 30 (pbx) - 630 35 05 (4 hat) **Faks:** (0212) 550 77 82 **e-posta:** ar-el@ar-el.k12.tr
AREL 2005 Anaokulu: Şenlikköy Mah. Özgen Sk. No: 6 Florya - Bakırköy / İstanbul **Tel:** (0212) 541 60 03